

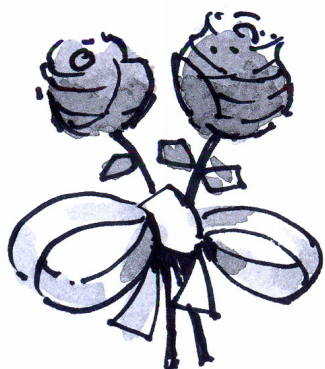
Kol'ko lásky sa zmestí ...

Vianoce, čarovné sviatky, kedy viac dávame najavo lásku, vďaku. V domovoch sociálnych služieb či iných zariadeniach pre seniorov žije mnoho opustených starkých, pre ktorých je návšteva blízkych veľkou zvláštnosťou. Súčasná „covidová“ doba obmedzovaná rôznymi protipandemickými opatreniami akoby seniorov od okolitého sveta izolovala ešte viac. Samota, odlúčenie a stereotyp sa stali ich každodennou realitou.

Je to možno zvláštne, že s príchodom chladnejších dní do našich srdiec prichádza nedefinovateľné teplo s ochotou byť milší a lepší. Či už je to červenolící Mikuláš s darčekmi či nevinné Jezuliatko v jasličkách, všetci sme ovplyvnení predvianočnou náladou a pod ozdobeným vianočným stromčekom sa zamýšľame

nad zmyslom nášho života a samotnej existencie vôbec. Dovolím si tvrdiť, že mnohí ľudia v súčasnej dobe sú infikovaní nebezpečným vírusom. To však nemám na mysli covid! Mám na mysli iný vírus, vírus zvaný „zlatá horúčka“. Ak by existoval teplomer, ktorý by takúto horúčku dokázal zmerať, ukazoval by životu nebezpečnú hodnotu. Táto epidémia sa rozšírila veľmi rýchlo a odolný voči nej nie je nikto. Často sme vystavení rôznym problémom, aj generáčnym. Veľakrát je to naša urazená pýcha či nezmyselná tvrdohlavosť, ktoré sú zdrojom mnohých konfliktov a neporozumení. A tak sa stáva, že po uliciach sa pohybujú ľudia s „voskovými tvármi“, bez úsmevu, bez emócií, ktorých mozgy pripomínajú kalkulačky na peniaze. Keď sa budeme čo i len trochu snažiť, dokážeme zvrátiť tento ne-

priaznivý stav v prospech lásky, priateľstva a porozumenia, teda v prospech nás všetkých. Začať musí každý od seba, napríklad len jednoduchým úsmevom na neznámeho človeka či maličkým darčekom pre niekoho neznámeho, pre nás možno bezmenného jedinca. Časom zistíme, že sa v tejto nehostinnej púšti ľudských duší začnú objavovať prvé výhonky zelene, ktoré ju zmenia na kvitnúcu lúku. Nachádzame sa v kolo-toči neustálych zmien, ktoré zasahujú do nášho života takou rýchlosťou, že často ani nevieme, čo sa s nami deje. Dnes už pomaly ani nevieme, prečo sme na svete, zabúdame žiť, len existujeme v dobe covidovej – bez úsmevu, bez radosti a lásky, zakrytí rúškami. V uponáhľanom tempe si ani nestačíme všimnúť, kto odišiel do nenávratna a na všetko máme jedinou odpoveď – covid. Žijeme v novom tisícročí, v čase objavov, výskumov. Ako je možné, že sa nevynašiel liek na egoizmus, ľahostajnosť, závisť? Stačí sa rozhliadnuť okolo seba. Ľudia

... do krabice od topánok.